

Les incineradores catalanes cridades a donar la resposta més eficaç a la crisi del Coronavirus

Moltes vegades discutides i assenyalades, les incineradores catalanes o plantes de valorització energètica, no només continuen prestant un servei necessari, sinó que en l'actualitat s'han posicionat com un pilar bàsic del sistema de gestió de residus, exigit per sobre de les seves possibilitats i capacitats, per donar una resposta eficaç a la crisi del coronavirus.

Això, setmanes després que el Parlament de Catalunya aprovés una moció que planteja que, en el termini màxim d'un any després de l'aprovació de la nova Llei de residus catalana, es redacti un pla de tancament i desmantellament d'aquestes instal·lacions, ignorant que l'alternativa en aquests moments, i durant un llarg període de temps, són els abocadors on acaben 1,4 milions de tones cada any o, el que és el mateix, el 35% dels residus municipals de Catalunya.

Aquesta contradicció de la legalitat europea aflora amb brutalitat en aquests dies. Davant de l'increment exponencial de la generació de residus sanitaris a Catalunya, especialment format pels EPIs del personal sanitari (bates, guants, mascaretes,...) i d'altres materials contaminats i infecciosos, les plantes han hagut de donar servei també a aquesta tipologia de residus, arribant al seu límit.

Malgrat l'increment de capacitat de les instal·lacions d'esterilització gràcies a l'optimització del seu funcionament, i fins i tot comptant amb l'aportació de plantes externes, aquestes no són capaces d'assumir el creixent volum actual resultant de la greu crisi sanitària. Per això s'estan derivant cap a les plantes incineradores l'excedent de residus sanitaris que les plantes d'esterilització no poden assumir, amb l'objectiu de garantir un tractament que previngui infeccions.

En aquest sentit, cal recordar que l'Ordre SND/271/2020 de 19 de març del *Ministerio de Sanidad* estableix que els residus procedents de llars amb positiu o en quarantena per COVID-19, s'han de dipositar exclusivament amb la fracció resta, i que aquesta es destinarà preferiblement a incineració. Mentre que els residus en contacte amb COVID-19, com els EPIs del personal sanitari, procedents d'hospitals, ambulàncies, centres de salut, laboratoris o altres establiments similars, es consideraran com a residus infecciosos i es gestionaran com a tals. En ambdós casos també s'especifica que, en cas de necessitat, les cimenteres autoritzades per coincinerar residus hauran de procedir al seu tractament.

A la pràctica, però, la gravetat de la situació actual i la necessitat de servei públic han portat a que hagin de ser només les incineradores de residus municipals les que s'estiguin fent càrrec, no només dels residus domiciliaris contaminats, sinó també dels excedents infecciosos de l'àmbit sanitari.

No és la manera com voldríem haver de demostrar el valor afegit que aporten les plantes de valorització energètica i el seu rol legal per sobre de l'abocador, però la realitat és tossuda i acaba situant les coses al seu lloc. Les demagògies que posen en dubte el servei públic insubstituïble d'aquestes instal·lacions mentre accepten la disposició en abocadors, més enllà de revertir la jerarquia legal, queden malauradament despallades en situacions com l'actual.

No és moment d'heroïcitats, sinó de donar servei i fer feina, i com a recurs necessari, hem esdevinguts imprescindibles en situacions com les que estem vivint, marcant el rol a desenvolupar en el nou paradigma que tots volem assolir com a futures societats circulars.

ACEVERSU, 30 de març de 2020